

**Na kus řeči
s živnostníky**
strana 2

**Tak to
vidím já**
strana 6

**O Jance
Ryšánke
Schmiedtové...**
strana 8

**O čistotě,
pořádku a ...**
strana 13

PRAŽSKÝ ZPRAVODAJ

Společenský magazín
pro Prahu a okolí

NYNÍ ON-LINE
čtete na
www.prazsky-zpravodaj.cz

Partneři Pražského zpravodaje

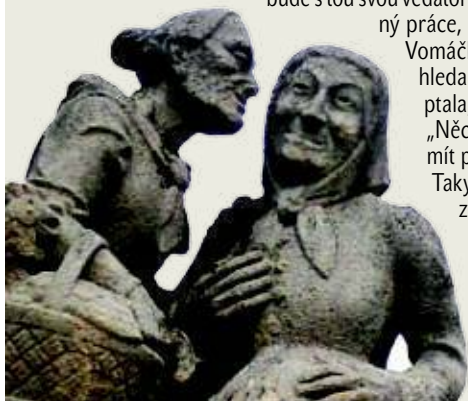
Dopravní podnik
hlavního města Prahy

Městská policie
hlavního města Prahy

KDE TO ŽIJEŠ, MÁŇO?!

Co to plácáš, Máňo, kde to žiješ? Stárneš, holka, stárneš, tak je to, nejdeš s dobrou! Musíš být přizpůsobivější. Proč poráde vtlukáš do hlavy tomu svému vnukovi, že se furt musí učit a vzdělávání má na doživotí, když chce být ve voboru dobrý? Se podívej, jak se to dneska dělá! Tak třeba ten kluk Vomáčkovéjch z pátýho, prolezl nějakou tou antropologií, už si nepamatuju kterou. Lidi říkaj, že s vodřenejma žádama a vobálkovou pomocí. Kecaj, dyk oni si tam kluka vážili, prej měl každou chvíli děkanát, to jako že mu sám děkan povolil zkoušku, nebo co. No, a kde dneska je! Dělá manažera v nějaký továrně na kachlíky a má se dobře. A teď prej de do politiky. A Vomáčková říkala, že prej bude někde na ministerstvu zemědělství, nebo co. Jó, von má chlapec bohatý zkušenosti. A to si vem, že už dělal dva roky manažera v hotelu, potom v nějaký stavební firmě, pak eště v nějaký velký reklamce a v obchodáku a eště někde, ale to už vopravdu nevím, ale ten seznam měl sakra dlouhej, mi Vomáčková vokazovala ten životopis. Co rok dva byl někde jinde a sbíral zkušenosti. Prej se to dneska takhle musí. Copak to – ale pokaždý měl o hromadu větší plat. Jó, holka, to je vodborník, ten ví, jak se votáčej. Ale to víš, jen ty lidi sou zlý, záviděj! Prej je blbej jako puntstok! Prej toho namluví, ale člověk se vod něj vlastně nic nedoví, a když má napsat dopis, tak prej potí krev, prej je to samá hrubka a nesmysly, prej nemá ani pořádnou slovní zásobu, nebo co. A ten pod náma říkal, že sotva do tý jejich kachlíkárny přišel, všechno manažersky votočil naruby. A považ, jak je dobrý, všemu rozuměl hnedka, ani do provozu se nemusel kouknout, všechno dělal z kanceláře rovnou. Ale ten morous vod sousedů jen pořád vrčí, že Vomáčka ví vo kachlíkách úplnej prd, ale všichni musej skákat, jak von píská, takže skoro nic nefunguje. Tudle prej stála nějaká linka, páč nebyly nějaký náhradní díly, něco tam bylo s nějakou německou licencí, nebo co, to sem zaslechla. Lidi toho napovídaj. No, ale řekni sama, dyk von přece není jedinej, takovejch tady máme – a dostali se až docela nahoru. Dyk je máme, Máňo, i ve vládě a v tý sněmovně! A taky to nějak de. Sice lidi řvou, že blbě, ale voni tomu nerozuměj, voni nemaj ty správný schopnosti. A že si sem tam přilepší nebo si něco navíc vpučí? Dyk voni mají holka tu nááááááramnou politickou vodpovědnost, sami to říkaj! Tak se to, Máňo dělá, jakýpak doživotní vzdělávání, jakápak vodbornost. Dyk takhle to fakt dneska nechodí. Tak neblbni, koukej říct klukovi, ať se vyprde na nějaký zlepšování! To mu nic nevynes a je to dřina. A stejně se podívej: fabriku mu zavřeli a teď je se všema sjevma zlepšovákama bez místa. Půl roku? A nakonec ještě bude s tou svou vědátorskou bednou dělat veřejně prospěšný práce, anebo uteče do ciziny! Jo, mladej Vomáčka... To je kluk šikovná. Když eště hledali školu, kam by šel, tak sem se ho ptala, co chce dělat. Už tehda mi povídá: „Něco, kde se moc nepředřu a kde budu mít prachy. Anebo se dám na politiku.“ Taky se u nich doma koukni, ten se nazabevá blbostma jako ten tvůj kluk. Se v bytě ani nehnete kvůli těm jeho knížkám, projektům a všelijakejm počítačovejím udělátkům. Zato mladej Vomáčka...

» Dagmar Guhryová;
foto: Marie Fišerová

Zaklínadla: OSVČ, živnostníci, paušály

A máme to tady znovu. **Paušály!** A národ je opětovně rozdělen na dva nesmiřitelné tábory – na zaměstnance a OSVČ. Co se zaměstnanců týče, také zde se vyskytují dva tábory – tábor pracujících v soukromém sektoru a tábor pečiválů, pardon, státních zaměstnanců, zejména ministerských úředníků a všelikých poradců a konzultantů, v nechutně přebujelém a z velké části i zbytečném byrokratickém státním aparátu. Proč to uvádím? No poněvadž je nutné si uvědomit, kdo skutečně pracuje a kdo se jen veze, avšak zato soustavně prstem ukazuje, hlasitě křičí a sváry podněcuje, aby od sebe pozornost odvrátil.

Ale vraťme se zpět k oněm paušálům, jimž se za vinu klade nemalý podíl na prohlubování propasti ve státních financích. To se mi vybaví pokaždé, když na toto téma slyším rozkládat pana Kalouska. Tehdy mi to připadá, že

PAVEL SOJKA

zrušením paušálů zachráníme vyrovnanost státního rozpočtu. Pan ministr a jeho svita, s prominutím, dělají z komára velblouda, jinak to nelze nazvat. A další a další to po nich soustavně omílají a přemílají a do světa polo-pravdy, ba dokonce i nepravdy šíří.

Co jsou tedy ty výdajové paušály? Jsou to paušály, které zahrnují veškeré náklady na dosažení a udržení příjmů osob samostatně výdělečně činných. Ano, jejich výše je stanovena na nějakou hranici 80, 60, 40 a 30 %, a to dle živnosti nebo činnosti. (Na tomto místě bych mimochodem rád připomněl, že se na přijetí této úpravy podílel právě člověk, jenž nyní proti nim náramně brojí, člověk, jenž se stejným zápalom prosazoval takzvanou superhrubou mzdou, avšak nyní se k ní již raději nezná a vystupuje za její zrušení.) Jenže zmiňované paušály v sobě skrývají

v dnešní době jednu zálužnost: nikdy se nedostanete do ztráty. A pokud mne paměť neklame, pravil pan Knížek, ředitel GFÚ, že je OSVČ dle priznání přibližně 950 000 a paušály uplatňuje asi 50 % z nich. Paušály se převážně vyskytují u osob pracujících v tzv. švarcsystému, tedy u zaměstnanců na fakturu, u nichž nelze předpokládat nějaké vrcholné příjmy. Nelze tudíž ani předpokládat, že by z toho plynul značný přínos při výběru daně, neboť jejich měsíční příjem se pohybuje obvykle v průměru od 10–25 tisíc korun a jejich stávající odvody se nijak výrazně neliší od odvodů lidí ve skutečném zaměstnaneckém pracovním poměru. Je nutné

pokr. na str. 2

PRAŽSKÝ
ZPRAVODAJ

číslo 2
ročník 2
únor | 2012

VÍCE ČTĚTE ON-LINE NA

WWW.PRAZSKY-ZPRAVODAJ.CZ

Pes z útulku

Deník Jeho Veličenstva (4)

Ještě než Rex poprvé překročil práh nové boudy (rozumějte našeho bytu), byl jsem důkladně poučen, kterých chyb se mám vyvarovat. „Nikdy mu nedávej své jídlo, jinak se už v klidu nenajíš! Nikdy mu nedovol, aby s tebou spal v posteli, jinak se už nevyspíš!“ A já vůl na ně jen kýval a k srdci si je nevzal...

Boj o postel

Nepatřím mezi citlivky, kterým by vadilo, že naleznou v posteli sem tam tisíc chlupů (koneckonců ne všechny bývají psi). Problém tkvěl v tom, že milý Rexik není žádný srndapes, jenž by vyrostl pár centimetrů

TOMÁŠ ZÁŘECKÝ

a vážil jako ptáček. Jeho Veličenstvo má rovných dvacet kilo, a když se natáhne, přední tlapy položí pohodlně na polštář, zatímco zadní opře ležérně o konec pelesti. Takže lehne-li si do postele, můžu ho buď vyhodit, nebo si jít utlat na gauč.

Můj pelech se však ocitl na seznamu těch šťastných, přešťastných míst, která se jal chlupatý přítel prozkoumat nejdůkladněji. A že si užil své! Vyrochnil se v něm a vyválil do sytosti. A na zem? Zapomeň, páničku!

Co jen jsem si to dovolil, žádat po něm, aby ležel na tvrdé a studené podlaze, když objevil krásně měkoučký a teploučký pelíšek! Dolů ho nepřilákala ani velká deka, již jsem ukradl sestře. Dokonce ani polštář – ukradený matce – nezabral. Nezbylo mi, než abych dostal nezbedu dolů hezky silou svých paží.

Chvilí to šlo, jenže ušaté torpédo se vrátilo na postel se železnou pravidelností a já prostě neměl chuť ho do nekonečna vláčet pryč. Kromě toho jsem doma pokaždé nebyl, tudíž se v nestrážných okamžicích rychle naučil chodit na výsostně území dát si odpoledního šlofička. „Dobře, smíš do postele, ale jen přes den, když nemám rozestláno,“ kapituloval jsem. Jenže on snad není pes, jezinka to je! Člověk mu nabídne dlaň a on schlamstne celou paží. To víte, že

si vůbec nedělal násilí, jakmile jsem vytáhl ven čisté peřiny. Ba naopak! Považoval to za nadstandardní službu.

„Fajn, vyhrál jsi, teď smíš i do peřin, ale jenom do doby, než půjdu spát. Rozumíš?“ Jestli rozuměl, anebo ne, ví čert. Každopádně mu to nešlo pod vousy, takže jsme si to párkrát vyříkali ručně. Avšak když jsem se zavrtal pod peřinu a Rex mrzutě složil tělo na deku, už se zpátky neodvážil. Alespoň pár dní.

Netrvalo totiž dlouho a začal to znovu zkoušet. Hezky pomaloučku, polehoučku. „Dej ty pracky dolů!“ Svěsil hlavu a odešel. Ale uběhly sotva dvě tři minutky a už jsem zase pozoroval podezřelý pohyb a čumák vystrčený vzhůru jako periskop. „At tě to ani nenapadne! Koukej mazat, jinak máš od zítřka dietu!“ Jenže nakonec se to Rexovi přece jen podařilo a zlomil můj odpor. Uzavřeli jsme novou dohodu. Smíš se mnou spát v posteli (zajímavé, že dosud žádná dívka neprojevila takový zájem a vytrvalost jako on), ale pouze v nohách. A když mi bude překážet, nebudu na něj brát ohledy!

Jenomže i s tímhle projevil za chvilí Jeho Veličenstvo nespokojenost. Proč si nemůžu dát hlavu na polštář jako každý slušný pes? Hm... Brzy se naučil natáhnout podél mě a nerušeně chrnět. Anebo jsem se to naučil já?! Každý večer se teď ptám, jestli si k němu můžu lehnout, jestli mě pustí alespoň na kousíček... Protože kdybych mu překážel, zašteká si k tomu své a všemi čtyřmi mě skopne dolů. To abych si uvědomil, kde je mé místo. Ale co, všechno bych mu odpustil, jen kdyby tolik nechrápal! Ale teď vážně: Neučte spát svého psa v posteli!!!

Pozvánka na výstavu

Nejstarší stromy Prahy

Výrazným prvkem městské zeleně jsou stromy. Nejstarší z nich často vynikají svým vzrůstem, váhou se k nim historické události či pověsti, tvoří lokální dominanty a mnohdy upoutají svým starobylým vzhledem a malebností kmene i koruny. Nejvýznamnější jedinci bývají vyhlašováni za památné stromy, čímž je jim zajištěna zvýšená ochrana a odborná péče.

Mnohé stromy žijí desítky i stovky let a přežívají celé generace obyvatel města. Urbanizované prostředí je stromům cizí – a zvláště v Praze je většinou náhoda, že se daný velkán dožije úctyhodného věku. Stromy jsou totiž vždy první, jež padnou za obět neuvážené výstavby.

ALEŠ RUDL

V hlavním městě máme v současné době téměř 200 památných stromů. Ty nejstarší zažily vládu Jiřího z Poděbrad, ty mladší vás ohromí svou houževnatostí i nádherným vzhledem. Vždyť i v minulosti bývaly staré stromy inspirací pro umělce, básníky, malíře nebo fotografy. A dnes jsou navíc objektem zájmu vědců nejrůznějších oborů.

Výstava „Památné stromy Prahy se představují“

Nejstarší stromy metropole prezentuje velkolepá výstava, která se uskuteční v březnu v Botanické zahradě v Troji. Na jednom místě si můžete prohlédnout řadu fotografií, na nichž jsou zachyceny chráněné dřeviny v různých ročních obdobích. Chcete-li se podívat, kde všichni ti pražští obři rostou, pak si prohlédněte velkou nástěnnou mapu, právě na ní jsou totiž zakresleni. Mapu doplňuje přehled těchto stromů společně s příslušnými základními údaji.

V Praze byly u vybraných památných stromů přímo v terénu instalovány informační tabule uvádějící spoustu zajímavostí a historických souvislostí k daným jedincům. Na výstavě máte výjimečnou možnost zhlédnout všechny tabule aktualizované pro tuto příležitost a opatřené instrukcemi, jak se ke stromům nejlépe dostat městskou

dopravou. Další panely představí například význam památných stromů, jejich druhové zastoupení v rámci Prahy či několik rekordů. Pokud dáváte přednost cyklistice, jistě uvítáte nové cyklistické trasy zaměřené na památné stromy, které se tak mohou stát dílčími cíli vašich projížďek.

Na výstavě bude prezentována zbrusu nová kniha *Památné stromy Prahy*, která je první publikací, jež se podrobně zaměřuje na chráněné dřeviny naší metropole. Pilířem knihy jsou vlastivědné vycházky za nejstaršími stromy města. V případě zájmu se můžete též zúčastnit soutěže o tuto knihu. Každý den po dobu trvání výstavy bude vylosován jeden šťastný výherce.

K památným stromům v Praze vás rovněž zavede web www.prazskestromy.cz, kde najdete o těchto dřevinách komplexní informace. Za zhlédnutí stojí unikátní galerie stromů obsahující takřka 1000 fotografií a zachycující jednotlivé dřeviny v různých ročních obdobích. Na webu se nacházejí i výše zmíněné cyklistické trasy společně s podrobnými popisy (možno stáhnout do GPS-navigací) a celou řadou jiných zajímavostí.

Výstava, na které získáte mnoho tipů na výlety a na procházky do pozoruhodných koutů naší metropole, bude otevřena od 3. do 25. března 2012 ve výstavní sílu Botanické zahrady v Troji každý den od 9 do 17 hodin. Vstup je volný. V sobotu 17. března 2012 budu jako její autor přítomen po celý den a jsem připraven osobně vás provést expozicemi a odpovídat na vaše případné dotazy. Tímto srdečně zvu všechny zájemce.

Výstava je připravena ve spolupráci s Botanickou zahradou Praha.

» foto: Ing. Aleš Rudl, autor výstavy a webových stránek

▼ Památný dub v Satalické bažantnici

▼ Platan v zahradě Kinských

